

FRANTIŠEK JIROUŠEK

scénář k rozhlasové reportáži vypracovali:

Anna Borská

Adéla Kittlerová

Sabina Krausová

Vojtěch Orany

pod vedením Mgr. Aleny Lapešové

škola: ZŠ Havlíčkova, Jihlava

Dovedete si představit, jaké to je, když se během války ocitnete v cizí zemi? V zemi, kde jste přinuceni pracovat pro nepřítel a dolů z letadel na vás padají bomby a všude kolem hoří? Právě o tom nám vyprávěl náš pamětník František Jiroušek.

V zimě roku 1944 mu bylo 19 let. 20. ledna musel odjet na práci do Německa. Po příjezdu do Stuttgartu mu byla v továrně Deimler-Benz přidělena práce v leteckém průmyslu.

Nahrávka č. 2

10:45 – 11:08

„Takže skutečně toho 20. ledna čtyřicet čtyři jsem odjel jako totálně nasazený s transportem do Stuttgartu a prostě tím jsme se prakticky setkali s pravou podobou války.“

Stuttgart ležel na trase, kudy létala spojenecká letadla k náletům na Německo. Během nich se pan Jiroušek a další dělníci ukrývali v protileteckých krytech. Takhle pan Jiroušek vzpomíná na velký nálet z 20. března 1944.

29:36 – 29:55

„A najednou takový se ozvalo takový takový hufnutí a něco takovýho, vylítly dveře, který tam byly, ty prostě se rozlítly a do toho sklepu se prostě oblak prachu a a ticho.“

Pan Jiroušek nálet přežil a dodnes má před očima obraz, který uviděl, když se dostal z krytu.

30:27 – 30:44

„V tom průjezdu, kterej byl proti tomu, stál hasič a stříkal proudem vody do toho našeho vchodu a my jsme pod tím proudem vody přeběhli to náměstí a na ulici, a celá ta Neckerstrasse hořel barák od baráku.“

14. září 1944 dostal týdenní dovolenou, protože jeho otec těžce onemocněl. Během cesty prožil další chvíle strachu – jednak kvůli náletům, jednak kvůli problémům s hlídkou na nádraží, která mu zabavila dokumenty.

40:27 – 40:39

„Jenomže přišli dva policajti a chtěli na mě papíry. Papíry jsem měl v pořádku, tak beze všeho jsem jim je dal. Jenomže voni ne že by to zkontrolovali, voni mi je odnesli.“

Nakonec mu policejní hlídka doklady vrátila a pan Jiroušek se vrátil domů do Rohozné. A tady učinil odvážné rozhodnutí – do Stuttgartu se za žádnou cenu nevrátí. Pro úřady ale musel uvést závažný důvod. S bratrem se tedy dohodli, že Františkovi zlomí klíční kost. Když se jim toto nepodařilo, zvolili strašné, ale stoprocentní řešení.

42:52 – 43:14

„Tak o to jsme se pokusili, já jsem držel tři rány takovým železným sochořem a ona ta kost nepraskla. Tak nezbyvalo nic jiného, že jsme udělali oheň v kamnech, postavili jsme hrnec vody, a když začala vařit, tak on mi tu vařící vodu hrc na nohu a tím to bylo vyřízený.“

Během léčení hojení rány ještě prodlužoval.

44:08 – 44:16

„Aby se to nehojilo, tak dycky trochu soli, tam se nasypalo trošku soli, ono se to zanítlo a já jsem měl zase tejdén k dobru.“

V listopadu ale musel před komisi, která naznala, že už je práce schopný. Rozhodl se, že se před úřady ukryje. S pomocí rodiny si vybudoval úkryt ve stodole a zde přežíval až do 20. února 1945. Ten den zemřel jeho nemocný otec a František už mohl oficiálně zůstat doma, aby se měl kdo starat o pole.

